

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/58/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116223085
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Hýbelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2116223085.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Silvie Hýbelovej a členov Mgr. Fedora Benku a Mgr. Kataríny Arnouldovej, v spore žalobcu: Bytové družstvo so sídlom v Trnave, Ludvika van Beethovena 26, Trnava, IČO: 00 175 480, zastúpeného splnomocnencom UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s. r. o., Mliekarenská 2, Bratislava, IČO: 36 662 291, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpenému splnomocnencom SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, o zaplatenie 142,09 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 7. septembra 2018, č.k. 33Csp/168/2017-303, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním zamietol žalobu pôvodne žalobcov 1/ až 34/ (vlastníkov bytov) v zastúpení Bytovým družstvom so sídlom v Trnave, o zaplatenie sumy 142,09 eur s príslušenstvom. Zo žaloby vyplynulo, že žalobcovia sa domáhali vydania bezdôvodného obohatenia, keď žalobu odôvodnili tým, že 14.8.2006 uzavreli so žalovaným zmluvu o termínovanom úvere č. 06/036/06. Dňa 8.6.2011 adresoval žalovaný žalobcovi potvrdenie o zvýšení úrokového rozpätia realizovaného dňom 1.7.2011 na 2,5% p.a. a nepodložil toto svoje oznámenie žiadnym vysvetlením. Žalobcovia odoslali prostredníctvom svojho právneho zástupcu sťažnosť na postup a žiadosť o preskúmanie postupu žalovaného pri výkone bankových činností adresovanú NBS, ktorá právnenému zástupcovi žalobcov doručila stanovisko, s ktorým sa žalobcovia v plnom rozsahu stotožňujú a majú za to, že postup žalovaného, ktorým zmenil úrokovú sadzbu v dôsledku údajnej zmeny miery rizika klienta je v rozpore s právnymi predpismi. Ustanovenie bodu 5.5 a 12.1.1.1. zmluvy predstavujú neprijateľné podmienky a preto sú neplatné. Žalovaný sa zvýšením úrokovej sadzby bezdôvodne obohatil o rozdiel, ktorý by žalobcovia zaplatili na úrokoch bez zvýšenia úrokového rozpätia, t.j. sumou 227,78 eur a sumou, ktorú pôvodní žalobcovia žalovanému skutočne zaplatili po jej zvýšení, teda 369,87 eur do dňa 28.11.2011, takže rozdiel predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného v sume 142,09 eur. Žalovaný vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti, mal za to, že prejednávany prípad nie je sporom zo spotrebiteľskej zmluvy, keď zmluvu uzavrel správca bytového domu, ktorý sa špecializuje výhradne na správu bytových domov, preto nemožno hovoriť o slabšej strane. Následne poukázal na nedostatok plnomocnenstva na zastupovanie v konaní, keďže žalobcami sú jednotliví vlastníci, ktorí prostredníctvom správcu udelili splnomocnenie správcovi a ten splnomocnil advokáta na zastupovanie v konaní. Mal za to, že je nevyhnutné, aby každý z pôvodných žalobcov udelil advokátovi riadne splnomocnenie na zastupovanie v konaní. Nakoniec poukázal na nedostatok právomoci súdu SR, keďže žalovaný ponúkol správcovi v bode 15 zmluvy neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy a správca tento

návrh prijal. Tiež žalovaný vzniesol námietku premlčania, keď pôvodní žalobcovia si uplatnili nárok na zaplatenie peňažnej sumy inkasovanej žalovaným v období od 1.7.2011 do 4.10.2014, teda po uplynutí subjektívnej dvojročnej doby na vydanie plnenia, keď žaloba bola súdu doručená dňa 30.6.2016. Súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, vykonal dokazovanie oboznámením obsahu listinných dôkazov a zistil zo zmluvy o termínovanom úvere č. 06/036/06 zo dňa 14.8.2006, že túto uzavrelo Bytové družstvo so sídlom v Trnave s označením klient a žalovaný Prima banka Slovensko, a.s. s označením ako banka na účel výmena existujúcich okien za plastové na celom bytovom dome vo výške 1.200.000,- Sk. Z oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia zo dňa 8.6.2011 súd zistil, že veriteľ na základe predchádzajúcich spoločných rokovaní k problematike zvýšenia úrokového rozpätia podľa bodu 5.5 úverovej zmluvy oznamuje, že dňom 01.07.2011 sa mení úrokové rozpätie úverov na 2,5% p.a.. Celková úroková sadzba bude predstavovať hodnotu 6 mesačného euriboru + 2,50% p.a.. Zo žiadosti o predčasné splatenie úveru zo dňa 20.9.2011 vyplynulo jej podanie Bytovým družstvom v Trnave v mene vlastníkov bytov v bytovom dome na ulici M. XX, H., k úveru č. 06/036/06, pričom z vyjadrenia banky vyplynulo, že vlastníci bytov čerpajú dva úvery a banka zrealizuje predčasnú splátku do 5 pracovných dní od doručenia žiadosti klienta. Z odpovede NBS zo dňa 28.4.2016 k žiadosti o preskúmanie postupu žalovaného vyplýva okrem iného záver, že či už sa jedná o zmluvy uzavreté priamo so správcom alebo vlastními bytov, vlastníci bytov uzatvorili s Bytovým družstvom v zmysle ustanovenia § 8a zákona č. 182/93 Z.z. o v vlastníctve bytov zmluvu o výkon správy. Podľa § 9 zákona právne úkony týkajúce sa domu, spoločných častí domu a spoločných zariadení domu, príslušenstva a pozemku zaväzujú spoločenstvo a ak sa spoločenstvo nezriaďuje zaväzujú všetkých vlastníkov bytov. Uzatvorením úverovej zmluvy preto práva a povinnosti z právneho úkonu vznikli priamo vlastníkom bytov. Spotrebiteľská ochrana vrátane ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v zmysle ustanovenia § 53 OZ sa vzťahovala aj na Bytové družstvo. NBS bližšie tiež zdôvodnila svoje podozrenie na neprijateľnosť zmluvnej podmienky obsiahnutej v bode 12.1.1 jednotlivých zmlúv, ktorá znie: v prípade ak klient poruší ľubovoľnú povinnosť vyplývajúcu z úverovej zmluvy, banka je oprávnená zvýšiť úrokovú sadzbu až do obnovenia dodržiavania povinnosti klienta v rozpätí stanovenom v jednotlivých zmluvách, pričom toto zvýšenie sa nedotýka ustanovení o sankčných úrokoch. Predmetná zmluvná podmienka je podľa názoru NBS vo viacerých svojich častiach neurčitá. Právne súd prvej inštancie vec posúdil podľa § 879j OZ účinného od 1.1.2008, podľa § 52, § 53, § 54, § 451 ods. 2, § 100 ods. 1, § 107 ods. 1, 2 OZ, podľa § 1 ods. 3 písm. r) zákona č. 129/2010, podľa § 24a zákona o SÚ. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že pôvodní žalobcovia ako nútené nerozlučné spoločenstvo vlastníkov bytov prostredníctvom správcu Bytového družstva so sídlom v Trnave uzavreli zmluvu o termínovanom úvere č. 06/036/06 dňa 14.6.2006. V čase uzatvorenia zmluvy pod obchodným menom Dexia banka Slovensko, a.s. Zmluvu uzavrel správca z titulu svojho oprávnenia vyplývajúceho zo znenia § 8b ods. 1 ZVB, ako aj zo znenia článku III. bod 5 Splnomocnenia Zmluvy o výkone správy č. 36 pre bytový dom M. č. XX v H.. Rovnako mal súd za to, že je nepochybné, že dlžníkmi z úverovej zmluvy sú jednotliví vlastníci bytov na M. ulici XX v H., tak, ako to vyplýva aj z toho času účinného znenia § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch, zatiaľ čo správca je ich zákonný zástupca, v tom čase konajúci vo svojom mene a na účet vlastníkov. Žalobu podali vlastníci bytov v zastúpení zákonným zástupcom, Bytovým družstvom so sídlom v Trnave. Nakoľko zákonný zástupca v žalobe riadne označil jednotlivých vlastníkov bytov, súd rozhodol o zmene na strane žalobcov, ku ktorej došlo v dôsledku prevodu vlastníckeho práva k niektorému z bytov na M. XX v H.. Vzťah založený zmluvou o termínovanom úvere posúdil súd ako spotrebiteľský vzťah. Nakoľko zmluvnou stranou zmluvy o termínovanom úvere je správca, v tomto prípade právnická osoba, zákonom predvídaná ako jedna z dvoch foriem správy domu, čomu zodpovedajú aj predmety činnosti zapísané v obchodnom registri Bytového družstva so sídlom v Trnave vrátane odbornej spôsobilosti s vydaným živnostenským oprávnením v predmete činnosti správa a údržba bytového fondu, nie je táto zmluva podriadená priamo zvýšenej hmotnoprávnej ochrane priznanej zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ale má osobitné ustanovenie, § 24a, na ktoré sa vzťahujú vybrané ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, pri poskytovaní úveru vlastníkom bytov a nebytových domov, t.j. dlžníkom, na opravu, rekonštrukciu, modernizáciu spoločných častí, spoločných zariadení a príslušenstva domu. Keďže zákonný zástupca koná v čase podania žaloby ex lege ako aj zo Zmluvy o výkone správy v mene zastúpeného, nepovažoval súd za nedostatok konania neexistenciu plnomocenstiev vlastnoručne podpísaných jednotlivými vlastními bytov, keď títo sa schválením, resp. pristúpením k Zmluve o výkone správy po nadobudnutí vlastníctva k bytu zaviazali v generálnom splnomocnení zástupcu - správcu - konať za nich pred súdom. K námietke o nedostatku právomoci súdu mal súd za to, že tu nie je prekážka konania, keď túto rozhodcovskú doložku súd považoval za neplatnú pre jej nezrozumiteľnosť, v čase vzniku úrokového vzťahu rozhodcovský súd s uvedeným názvom

neexistoval, ako aj neplatnú pre jej rozpor so zákonom. K dojednaniu rozhodcovskej doložky malo podľa žalovaného dôjsť nekonaním žalobcov v zmysle zásady „kto mlčí, ten svedčí“. S poukazom na osobitné ustanovenie týkajúce sa prijatia návrhu pri uzavretí zmluvy, v zmysle ktorého pre uzavretie zmluvy platí opačná zásada „kto mlčí, o tom nemožno predpokladať, že súhlasí“, mal súd za to, že nedošlo k prijatiu návrhu rozhodcovskej doložky nekonaním správcu neoznačením políčka, t. j. nečinnosť sama o sebe neznamena prijatie návrhu. Žalovaný vzniesol námietku premlčania, súd došiel po zhodnotení dôkazov k právnomu záveru, a to aj s prihliadnutím na výsluch svedka Ing. O. W. a prokuristu Bytového družstva Ing. U. N., v konaní sp. zn. 22Csp/86/2017 zo dňa 08.06.2018 založenom na totožnom skutkovom stave, že právo žalobcov na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniklo, avšak žalobou uplatnený nárok je premlčaný. Za okamih rozhodný pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby považoval súd doručenie Oznamenia NBS zo dňa 25.8.2016 do dispozičnej sféry správcu. Objektívna trojročná doba plynula pri jednotlivých splátkach samostatne dňom ich uskutočnenia, pričom posledná bola vykonaná najneskôr dňa 28.11.2011, ktorým dňom došlo k zániku úverového vzťahu predčasným splatením zostatku istiny. Preto mal súd za to, že trojročná premlčacia doba začala plynúť pri poslednej splátke najneskôr dňa 28.11.2011 a uplynula dňa 28.11.2014. Súd nezistil dôvod, pre ktorý by mal žalobný návrh podrobiť ochrane 10 ročnej objektívnej premlčacej doby, keď úmysel žalovaného obohatiť sa z neplatného zvýšenia úrokového rozpätia a tým aj celkovej úrokovej sadzby nemal súd za preukázaný. Žalovaný uviedol, že k zvýšeniu úrokového rozpätia a tým aj celkovej úrokovej sadzby došlo po prehodnotení zmeny miery rizika klienta, ku ktorej došiel v rámci interného prehodnotenia komplexných ukazovateľov návratnosti úveru. Metódy zisťovania miery rizika klienta existujú na začiatku záväzkovo-právneho vzťahu, ako aj počas jeho trvania, pričom konkrétne metódy posudzovania rizík klienta predstavujú obchodné tajomstvo, ktoré banka z dôvodu zachovania kompetitívnej výhody na trhu nezverejňuje, ani nesprístupňuje. Skutočnosti uvádzané zástupcom žalobcov, ako aj svedkom Ing. W., ohľadne komunikácie a celkového správania sa žalovaného v rokoch 2014-2016, nepreukazujú podľa názoru súdu priamy ani nepriamy úmysel žalovaného dňa 8.6.2011, resp. v čase bezprostredne predchádzajúcom k jednostrannému právnomu úkonu žalovaného v prejavenej vôli vo forme Oznamenia o zvýšení celkovej úrokovej sadzby. Súd došiel k záveru, že úmysel žalovaného obohatiť sa v plneniach žalobcov bez právneho dôvodu nebol preukázaný. V čase Oznamenia o zvýšení úrokového rozpätia žalovaný nemohol vedieť a ani predpokladať, že o niekoľko rokov neskôr posúdi súd dotknutý bod 5.5 Zmluvy za neprijateľnú podmienku a preto neplatnú. Pri posúdení, či ide o úmyselné konanie nie je možné vychádzať totiž zo súčasného stavu, príp. zo stavu v rokoch 2014-2016, ale zo stavu v čase uzatvárania úverovej zmluvy (14.8.2006) a v čase Oznamenia o zvýšení úrokového rozpätia (8.6.2011). Pre úspešnú vznesenú námietku premlčania, ktorú súd vyhodnotil ako dôvodnú, žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP a úspešnému žalovanému priznal nárok na ich náhradu v plnom rozsahu s tým, že o jej výške rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením súd prvej inštancie.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom určenej lehote podal odvolanie žalobca. Uviedol, že súd prvej inštancie došiel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým tvrdeniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasia so záverom súdu o premlčaní nároku. Poukázali na ustanovenie § 107 ods. 2 OZ, podľa ktorého, ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, premlčí sa právo za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Môže ísť nielen o priamy úmysel, t.j. vedomosť konajúcej osoby, že svojím konaním sa bezdôvodne obohacuje a že tento následok chce aj spôsobiť, ale aj nepriamy úmysel, t.j. vedomosť konajúceho o tom, že svojím konaním môže spôsobiť bezdôvodné obohatenie a že bol s týmto následkom aj uzročený. Zákonnú definíciu termínu úmysel obsahujú v slovenskom právnom poriadku len Trestný zákon a zákon o priestupkoch. Úmysel je potrebné skúmať v čase, kedy prišlo k bezdôvodnému obohateniu, teda v čase odpísania príslušnej sumy z účtu žalobcov. Pri dokazovaní úmyslu je dôležité vychádzať aj z motívu a pohnútky, ktorá viedla žalovaného k uskutočneniu jednostranného právneho úkonu, k zmene úrokovej sadzby prejavenej vo zvýšení úrokového rozpätia. Pri hodnotení pohnútky treba vychádzať aj zo subjektívnych okolností jednotlivého prípadu, ako aj z objektívnych okolností na medzibankovom trhu a dôvodov, ktoré mohli viesť žalovaného k uskutočneniu jednostranného právneho úkonu. Úmysel je psychologickou kategóriou a jeho existencia sa nedá vzhľadom k svojmu charakteru preukázať priamo, je možné len z okolností a konania dotknutých osôb nepriamo ustáliť, či úmysel bol, či nebol daný. Ak sa má dokázať úmysel pri bezdôvodnom obohatení banky, postačí podľa OZ, ak sa bude dokazovať nepriamy úmysel v zmysle noriem Trestného zákona a zákona o priestupkoch, teda konkrétne vedomosť konajúceho o tom, že svojím konaním môže spôsobiť bezdôvodné obohatenie a uzročenie s týmto následkom, že ho získa. Žalovaný je podnikateľským subjektom, ktorého hlavným

predmetom činnosti je poskytovanie úverov, pričom koná s odbornou starostlivosťou. V rozhodnom čase neboli pôvodní žalobcovia v omeškaní ani s jednou splátkou a riadne hradili všetky splátky úverov. Žalovaný mal a má presnú vedomosť o výške finančných rezerv na účtoch žalobcov. Vychádzajúc z názoru NBS nedošlo k zmene miery rizika žalobcov a je veľmi nepravdepodobné, že by došlo v krátkom časovom období k zmene miery rizika v 49-tich prípadoch úverových zmlúv vlastníkov bytov a nebytových priestorov, v rôznom štádiu splatenia úverov. Teda došlo plošne k zmene miery rizika klientov u všetkých úverových zmlúv uzatvorených so žalovaným, pričom žalovaný neuviedol žiadny dôvod, ktorý ho viedol k zmene miery rizika. V rozhodnom čase poklesla základná úroková sadzba euribor o viac ako jedno percento, za ktorú si žalobca zaobstarával finančné zdroje na medzibankovom trhu, došlo k poklesu obstarávacej ceny finančných zdrojov na finančnom trhu, tým pádom sa znížilo aj riziko žalovaného vo vzťahu k úverovej zmluve uzatvorenej so žalobcami. Táto skutočnosť sa však úplne opačne prejavila v konkrétnych úverových vzťahoch žalovaného s vlastníkami bytov. Práve tento pokles úrokovej sadzby euribor bol dôvodom na dorovnanie splátok, nakoľko v absolútnych číslach teda v jednotlivých mesačných splátkach si to spotrebiteľia aj pri vynaložení akejkoľvek odbornej starostlivosti nemohli všimnúť, že žalovaný sa na ich úkor bezdôvodne obohacuje, pretože aj napriek zvýšeniu úrokovej sadzby celkové mesačné splátky úveru mierne poklesli. V rozhodnom čase prebiehal predaj a akvizícia Dexia banky Slovensko, ktorá bola zavŕšená dňa 31.12.2011 zmenou obchodného mena na Prima banka. Preto navýšenie úrokov a zisku banky pripisuje žalobca skôr tejto skutočnosti. Konanie banky sa vo vzťahu k jednostrannému zvýšeniu úrokovej sadzby prejavilo najmä: a) formulovanie obsahu príslušného ustanovenia článku 5 ods. 5.5 zmluvy, b) aplikácia taktó naformulovanej zmluvnej úpravy, c) konanie po aplikácii predmetnej zmluvnej úpravy. Ak banka, ktorá v zmysle zákona o bankách je úverovou inštitúciou podľa osobitného predpisu vykonávajúcou svoju činnosť pod osobitným dohľadom NBS v styku so svojím klientom, prípadná neznalosť je u banky vykonávajúcej svoju činnosť na základe osobitného povolenia zrejším prejavom zámeru sledujúceho iný cieľ ako profesionálne odborné poskytnutie služby spotrebiteľovi. Nemožno považovať za dôveryhodnú argumentáciu, že žalovaný už pri koncipovaní textu ustanovenia a pri začatí jeho používania vo svojich formulárových zmluvách nevedel, že ustanovenie neobsahuje taxatívny výpočet objektívnych skutočností, ktoré môžu mať vplyv na zmenu miery rizika, jediná takáto okolnosť uvedená v zmluve neexistuje, zmluva neobsahuje spôsob výpočtu zmeny sadzby v prípade naplnenia tam uvedených dôvodov a teda aj v tomto umožňuje banke uplatniť svojvoľu a teda, že ustanovenie pripúšťa rôzny výklad je neurčité, netransparentné, neprímerane zvýhodňuje z neho oprávnený subjekt banku na úkor spotrebiteľa, teda je aj v rozpore s dobrými mravmi. Ak banka mala vedomosť o tom, že ustanovenie je neplatné, musela mať automaticky vedomosť aj o tom, že akékoľvek peňažné prostriedky, ktoré nadobudne v dôsledku aplikácie takéhoto ustanovenia, budú získané neoprávnené. Už toto konanie odôvodňuje záver, že banka si bola vedomá protiprávnosti svojho konania a súčasne, že konanie banky smerovalo k zatajeniu zvýšenia úrokovej sadzby splátok, resp. k oddialeniu zistenia klienta, že sa tak stalo. Banka do dnešného dňa neuviedla klientovi aké konkrétne skutočnosti mali vplyv na údajnú zmenu miery rizika klienta, čo odôvodňuje predpoklad, že žiaden takýto dôvod nebol daný a žiadne takéto okolnosti nenastali a zvýšenie sadzby bolo účelové a svojvoľné. Ak teda je riadne plnenie zmluvných povinností spotrebiteľom spočiatku iba ohrozené, a teda spotrebiteľ ešte zmluvu neporušuje, aplikáciou ustanovenia banka bez akéhokoľvek racionálneho dôvodu zabezpečí, aby k delikvencii spotrebiteľa pri splácaní úveru skutočne došlo. Banka aplikáciou ustanovenia teda z vlastnej iniciatívy napomáha tomu, aby jej dlžník nebol schopný riadne a včas plniť svoje povinnosti voči banke, ako svojmu veriteľovi. Jediným logickým motívom banky ako podnikateľa snažiaceho sa maximalizovať svoj zisk, môže byť v tejto súvislosti snaha o umelé zvýšenie svojich príjmov. Tu poukázal žalobca na to, že žalovaný má svoje pohľadávky na vrátenie úveru s príslušenstvom dvojnásobne zabezpečené a to záložným právom na bytových domoch a finančnými prostriedkami tvorenými na fonde služieb a fonde prevádzky údržby a opráv, ktoré finančné prostriedky niekoľkonásobne prevyšujú istinu úverov. Sú vo všetkých prípadoch vedené na účtoch žalovaného, ktorý je oprávnený vykonávať si jednostranné inkasá úveru z týchto účtov. Žalovaný dokonca aj v týchto dňoch sústavne vykonáva inkaso a jednostranne si zráža finančné prostriedky od spotrebiteľov aj so zvýšeným úrokovým rozpätím. Z tohto jasne badať úmysel žalovaného tieto peňažné prostriedky si v čo najširšom rozsahu ponechať napriek vedomiu, že mu nepatria. Poukázal na rozsudok KS v Prešove, sp.zn. 7C 84/2011, zároveň na skutočnosť, že v konaní nebolo riadne preukázané, či vôbec došlo k doručeniu jednostranného právneho úkonu oznámenia o zmene úrokového rozpätia žalovaného banky žalobcom. Pokiaľ sa týka náhrady trov konania, odvolateľ navrhol, aby súd aplikoval ustanovenie § 257 CSP, keď uviedol, že úlohou súdu nie je len mechanicky rozhodnúť o náhrade trov konania podľa výsledku sporu ale zvážiť, či tu neexistujú ďalšie rozhodujúce okolnosti, majúce podstatný vplyv na priznanie alebo nepriznanie náhrady účelne vynaložených nákladov. Takýmito okolnosťami môžu byť aj konania

vo veciach ochrany spotrebiteľa, resp. v sporoch s ochranou slabšej strany, v ktorých sú uplatňované pohľadávky zo spotrebiteľských zmlúv, pri ktorých je spotrebiteľ vylúčený z možnosti dohodnúť zmluvu s iným obsahom, ako je to v danom prípade.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že pokiaľ sa týka premlčania nároku, súd prvej inštancie tento správne posúdil ako premlčaný a správne vyslovil, že bezdôvodné obohatenie nemožno považovať za získané úmyselne. Odvolateľ tvrdí, že žalovaný mal v čase uzatvárania zmluvy vedieť, že sporné ustanovenie článku 5.5 zmluvy o úvere bude neprijateľnou zmluvnou podmienkou a neplatné. Žalovaný namieta, že toto ustanovenie dodnes nebolo s konečným výsledkom vyhlásené za neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže všetky rozhodnutia odvolacieho súdu (právoplatné) napadol dovolaním. Toto ustanovenie podľa žalovaného nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. V roku 2006, keď žalovaný toto ustanovenie do zmluvy formuloval, nebolo možné vyhlásiť neprijateľnosť zmluvnej podmienky a ani nebolo možné predpokladať, že k takémuto následku v budúcnosti dôjde. Obdobne aj v čase zmeny úrokového rozpätia nebolo toto ustanovenie vyhlásené za neprijateľnú podmienku, nie je na to ani dôvod, keďže postup žalovaného nie je svojvoľný ale vychádza zo zmluvy koncipovanej na základe zaužívanej bankovej praxe. V bankovej praxi je zaužívané a donedávna takýto postup výslovne upravoval § 75 ZoB, že úrok sa určuje buď v pevne stanovenej výške, alebo sa úroková sadzba mení v závislosti od trhových podmienok. Takéto sadzby vznikli nepochybne z dôvodu výhodnosti pre dlžníka, pretože v opačnom prípade by nemenná úroková sadzba nemusela zodpovedať trhovým podmienkam, čo by bolo pre spotrebiteľa nevýhodnejšie. V danom prípade žalobcovia uzavreli zmluvu s úrokovou sadzbou, ktorá podlieha zmenám a nie je dohodnutá v pevnej sume počas celej doby trvania úveru. Takúto možnosť určenia úrokovej sadzby pripúšťa aj smernica Rady 93/13/EHS v bode 2 prílohy, podľa ktorej má dodávateľ právo zmeniť úrokovú sadzbu jednostranne pokiaľ má spotrebiteľ právo odstúpiť od zmluvy. Uvedené ustanovenie je súčasťou nášho poriadku ako § 53 ods. 15 písm. a) OZ. Pokiaľ žalobca v zmluve upravil možnosť zmeny úrokovej sadzby v súlade so smernicou Rady 93/13/EHS a žalobcovia v prípade jednostrannej zmeny úrokovej sadzby dáva možnosť bezplatne predčasne ukončiť úverovú zmluvu, nemožno hovoriť o tom, že žalovaný vedome a zámerne do zmluvy zakotvil ustanovenie, ktoré by bolo neprijateľnou zmluvnou podmienkou, navyše pokiaľ nemohol predpokladať, že by ustanovenie mohlo byť neplatným, nemôže súd posúdiť bezdôvodné obohatenie ako úmyselné. Žalovaný žalobcu o zvýšení úrokového rozpätia informoval listom zo dňa 8.6.2011 odoslaným správcovi v súlade s platným ZoB. Uvedené tvrdenie uvádzali zhodne aj pôvodní žalobcovia v podanej žalobe. V danom čase žalovaný zasielal správcovi oznámenia k viacerým úverom. Doručovanie týchto listín pritom žalovaný realizoval len doporučenou zásielkou v jednej obálke, v ktorej boli všetky oznámenia. Keďže nešlo o zásielku s doručenkou inak ako knihou odoslanej pošty, ich zaslanie žalovaný verifikovať nemôže. Skutočnosť, že došlo k doručeniu oznámení o zvýšení úrokového rozpätia, potvrdili aj svedkovia žalobcu, Ing. N., ktorí uviedli, že keď sa o úver so žalovaným začal zaujímať jeden z vlastníkov, nenašli len 10 až 20 oznámení z celkového počtu 50. V spore sa pritom preukázalo, že došlo k doručeniu oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia zo dňa 8.6.2011. Potvrdil to svedok žalobcov, je však sporné, či bolo doručené oznámenie v prípade tejto konkrétnej zmluvy. Zo svedeckých výpovedí vyplynulo, že väčšina oznámení žalobcom doručená bola a pôvodní žalobcovia, ktorí spochybnili túto skutočnosť, spätne takmer 2 roky po podaní žaloby relevantne nepreukázali, že oznámenie im doručené nebolo. Navyše, aj keby žalobcom boli doručené len niektoré oznámenia, správca, ktorý nie je spotrebiteľom a svoju činnosť je povinný vykonávať s odbornou starostlivosťou, musel vedieť, že má so žalovaným uzavretých viacero úverov, na ktoré sa nevzťahuje fixná úroková sadzba a uvedené zvýšenie sa musí týkať viacerých z nich. Pôvodní žalobcovia tvrdia, že uvedenú skutočnosť nemohli zistiť zo zmeny vo výške splátky. Žalovaný tu pripomína, že žalobcovia dodnes nepredložili žiaden výpis z účtu, z ktorého by bola zrejma výška splátky pred zvýšením a po ňom. Okrem toho dodnes dokonca výpismi z účtu nepreukázali, že by žalovanému poskytli plnenie v nimi uvádzanej výške, ktoré žiadali vydať ako bezdôvodné obohatenie. Žalovaný rozporuje začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Pôvodní žalobcovia tvrdia, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedeli až 28.4.2016, pritom však už dňa 26.5.2015 žiadali o stanovisko k zvýšeniu úrokovej sadzby a predmetné zvýšenie reklamovali v roku 2014. Okrem toho v údajne rozhodnom stanovisku sa NBS vyjadrovala k odlišnej skutkovej situácii, teda nie k zvýšeniu úrokovej sadzby podľa článku 5.5, ale k sankčnému zvýšeniu úrokovej sadzby podľa článku 12.1.1 zmluvy o termínovanom úvere. Žalobcovia si nepochybne boli vedomí vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia skôr ako 28.4.2016, pričom pri zachovaní odbornej starostlivosti musel správca vedieť o zmene úrokového rozpätia už v čase aplikácie zmenenej úrokovej sadzby, teda najneskôr v deň inkasovania zvýšenej splátky v roku 2011. Námetka pôvodných žalobcov, že žalovaný koná v rozpore s dobrými mravmi tiež nie je relevantnou. Výška platby do fondu je pevná a pre spotrebiteľa je súčasťou

mesačných nákladov na bývanie. Ani v prípade zmeny výšky splátky úveru nemožno zmeniť výšku úhrady do fondu bez súhlasu kvalifikovanej väčšiny vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome a teda akákoľvek úprava splátky úveru nijako nezasahuje do majetkového postavenia spotrebiteľa. Žalovaný uviedol, že aplikácia § 257 CSP v danom prípade nie je dôvodná, pôvodní žalobcovia nie sú obyčajné fyzické osoby konajúce vo vlastnom mene, sú to vlastníci bytov zastúpení správcom, ktorý má navyše vlastného právneho zástupcu. Správca podal proti žalovanému ďalších 49 žalôb, z ktorých deviatimi žalobami si uplatňuje nárok, ktorý je už v subjektívnej dvojročnej premlčacej lehote premlčaný. Žalovaný považuje spôsob a rozsah podania žalôb za šikanózný, čo tiež nemôže ostať bez relevancie pri uplatnení § 257 CSP z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Žalovaný doložil uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 80/2017 týkajúce sa rozhodcovskej doložky, kde Najvyšší súd skonštatoval, že rozhodcovská doložka, ktorá je totožná s rozhodcovskou doložkou v predmetnej úverovej zmluve, nemá znaky neprijateľnej podmienky, nevyvoláva nerovnováhu medzi účastníkmi konania, nie je spôsobilá viesť k značnej procesnej nevýhode jednej z procesných strán a žalobcovi bola daná možnosť výberu právomoci. Vzhľadom k tomu sa žalovaný domáha, aby súd konanie v súlade s § 6 ods. 1 CSP zastavil, žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania, alternatívne aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou - stranou sporu (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP) po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp.zn. 33Csp/168/2017 je určenie povinnosti žalovanému zaplatiť pôvodným žalobcom vlastníkom bytov v zastúpení Bytovým družstvom so sídlom v Trnave sumu 142,09 eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 17.10.2016 do zaplataenia titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo tým, že žalovaný zvýšil úrokovú sadzbu z 1% na 2,5% ročne od 1.7.2011 v súlade s článkom 5.5 zmluvy.

6. Predmetom odvolacieho konania je posúdenie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá z dôvodu premlčania nároku.

7. V priebehu odvolacieho konania žalobcovia 1/ - 34/(vlastníci bytov) podali návrh na zmenu subjektu na strane žalobcov, keď žiadali, aby do konania na ich miesto vstúpilo Bytové družstvo so sídlom v Trnave. Odvolací súd uznesením zo dňa 22.6.2020, č.k. 11Co/58/2019 -387 návrhu žalobcov 1/ až 34/ na zmenu subjektu na strane žalobcov vyhovel a to v súlade s § 80 CSP, § 8b ods. 1 ZoVB v znení účinnom ku dňu 31.10.2018, § 9 ods. 7 ZoVB v znení účinnom od 1.11.2018. Takže žalobcom v tomto spore namiesto pôvodných žalobcov 1/ až 34/ je Bytové družstvo so sídlom v Trnave, Ludvika van Beethovena 26, Trnava.

8. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pričom má za to, že súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým zisteniam pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne právne ustanovenia s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP a odkazuje na písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť, navyše ak odvolateľ v odvolaní neuviedol žiadne relevantné skutočnosti spôsobilé privodiť zmenu rozhodnutia.

9. K odvolacím námietkam odvolací súd dodáva nasledovné: Premlčanie nároku posúdil súd prvej inštancie správne a to tak plynutie objektívnej premlčacej lehoty, jej začiatok, keď objektívna premlčacia doba, ktorá je určená nezávisle na subjektívnych dôvodoch dotknutých osôb vždy začína plynúť odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Platí, že subjektívna premlčacia doba sa musí zmestiť do objektívnej premlčacej doby, pričom v tomto prípade ide o splátky, ktorými žalobca ako dlžník zaplatil žalovanému ako veriteľovi viac, čo bolo najneskôr dňa 28.11.2011 (teda posledná splátka) a trojročná premlčacia doba uplynula dňa 28.11.2014, žaloba bola podaná na súd až po uplynutí tejto

trojročnej premlčacej lehoty dňa 19.10.2016. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie o nemožnosti aplikovať na daný prípad desaťročnú premlčaciu dobu, nakoľko nebolo zo strany žalovaného preukázané úmyselné bezdôvodné obohatenie. Teda v konaní nebolo ničím preukázané, že by sa žalovaný na úkor žalobcu obohacoval úmyselne. Dôvodom vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaného bola úverová zmluva uzavretá medzi stranami a to jej dojednanie v bode 5.5, v zmysle ktorého má banka právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade ak dôjde k zmene jej finančných nákladov alebo k zmene miery rizika klienta. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve a takúto zmenu písomne v primeranej lehote oznámi klientovi. Z uvedeného však nie je možné konštatovať, že žalovaný mal úmysel sa obohatiť na úkor žalobcu. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia len všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv ale je nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia úverovej zmluvy a prijatia plnenia na základe úverovej zmluvy vedel alebo bol aspoň uzrozumený, že sa bezdôvodne obohacuje. V roku 2006, keď sa zmluva uzatvárala a žalovaný ako banka formuloval článok 5.5 nebolo možné vyhlásiť neprijateľnosť zmluvnej podmienky a ani nebolo možné predpokladať, že k takémuto následku v budúcnosti dôjde. Postup žalovaného v danom prípade nebol svojvoľný, vychádzal zo zmluvy koncipovanej na základe zaužívanej bankovej praxe. Žalovaný k takémuto zvýšeniu úrokovej sadzby pristúpil päť rokov po uzavretí úverovej zmluvy. Žalobca vedel, že má dohodnutý úver s nefixnou, teda nie pevne stanovenou výškou úrokovej sadzby, že táto sa môže v priebehu úverového vzťahu meniť. Nebolo vylúčené, že sa mohli meniť aj v prospech spotrebiteľa, takže pri takomto koncipovaní zmluvy nie je možné posúdiť úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu. Navyše zmenu úrokovej sadzby predpokladala aj smernica Rady 93/13/EHS. Takže nie je možné skonštatovať, že by žalovaný vedomie a zámerne do zmluvy zakotvil ustanovenie, z ktorého by bolo možné vyvodiť jeho úmysel v budúcnosti sa bezdôvodne obohatiť. Žalovaný žalobcu o zvýšení úrokového rozpätia informoval listom zo dňa 8.6.2011 odoslaným správcovi. Správne súd prvej inštancie skonštatoval, že oznámenie o zvýšení úrokového rozpätia žalovaný preukázal výpisom z knihy odoslanej poštou žalovaného zo dňa 8.6.2011, pričom písomné podanie adresované druhej zmluvnej strane v súlade so zmluvou sa považuje za riadne podané a včas uskutočnené ak bude doručené osobne, kuriérskou poštou alebo doporučenou poštou, ak sa zmluvné strany nedohodnú inak. Tieto sa však v prípade doručovania oznámenia o zmene úrokovej sadzby v súlade s bodom 5.5 inak nedohodli. Žalovaní žiadnym relevantným spôsobom nepreukázali, že by im uvedená zásielka nebola doručená. Odvolací súd tak mal za to, že nie je možné aplikácia desaťročnej premlčacej lehoty a nárok žalobcu je v súlade s ust. § 107 ods. 1 OZ premlčaný.

10. Žalovaný namietal právomoc súdu počas celého konania. Súd prvej inštancie však mal za to, že má právomoc na konanie. Odvolací súd sa s týmto záverom stotožnil, pričom poukazuje na skutočnosť, že v zmysle rozhodnutia NS SR, sp.zn. 3Cdo 80/2017 je predmetná rozhodcovská doložka nachádzajúca sa v úverovej zmluve platná, avšak odvolací súd má za to, že žalobca správne postupoval, keď žalobu podal na všeobecný súd, nakoľko v čase podania žaloby na súd, teda dňa 19.10.2016 Stály rozhodcovský súd asociácie bánk, ktorý bol uvedený v rozhodcovskej doložke, neexistoval, k tomuto dňu existoval Stály rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie, teda súd s iným názvom, ako bol uvedený v rozhodcovskej doložke. Takže spotrebiteľ, ktorý sa riadil rozhodcovskou doložkou, bol oprávnený podať žalobu na všeobecný súd. Navyše v súčasnosti už neexistuje ani Stály rozhodcovský súd Slovenskej bankovej asociácie, ktorý bol ku dňu 1.1.2019 zrušený.

11. Vzhľadom k všetkým vyššie uvedeným skutočnostiam preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil, nakoľko súd prvej inštancie správne rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania, keď žalobcom požadovanú aplikáciu ust. § 257 nepovažoval za dôvodnú, keď v danom prípade nebola preukázaná existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa oprávňujúca náhradu trov nepriznať.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal ich náhradu v celom rozsahu, keď nevidel žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by opodstatňovali aplikáciu ust. § 257 CSP.

13. Uvedený rozsudok bol v senáte prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).